

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 230/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť H. H., bytom Š., ktorou namietala porušenie jej základného práva na dedenie podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Nové Zámky z 30. júna 2004 sp. zn. 5 C 91/04 a uznesením Krajského súdu v Nitre z 9. augusta 2004 sp. zn. 7 Co 180/2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť H. H. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2004 doručená sťažnosť H. H., bytom Š. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na dedenie podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Nové Zámky z 30. júna 2004 sp. zn. 5 C 91/04, ktorým bola odmietnutá jej žaloba podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), a uznesením Krajského súdu v Nitre z 9. augusta 2004 sp. zn. 7 Co 180/2004, ktorým bolo uznesenie prvostupňového súdu potvrdené v odvolacom konaní ako vecne správne.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V zmysle ustanovenia § 236 ods. 1 OSP dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Občiansky súdny poriadok prípustnosť dovolania upravuje v ustanoveniach § 237 až 239. V § 237 pod písm. a) až g) OSP vypočítava vady, pre ktoré je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Jeden z týchto dôvodov je to, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP]. Podľa stabilizovanej praxe všeobecných súdov za takéto odňatie sa považuje aj to, ak sa žaloba odmietne z procesných dôvodov uvedených v § 43 OSP a ak sa také uznesenie potvrdí uznesením odvolacieho súdu podľa § 219 OSP ako vecne správne. Napríklad podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie z 24. októbra 2002 sp. zn. 4 Obdo 27/02 uverejnené pod číslom R 118/2003) odňatím možnosti konať v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Takým postupom podľa citovaného rozhodnutia je aj zastavenie konania.

Odmietnutie žaloby v prípade sťažovateľky sa účinkami rovná zastaveniu konania (ústavný súd pripomína, že predošlá úprava v § 43 OSP upravovala zastavenie konanie, čomu sa v súčasnosti rovná odmietnutie žaloby ako procesné rozhodnutie súdu). Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka mohla a mala na ochranu svojho základného práva najprv využiť dovolanie. Ak tak neurobila, ale priamo podala sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu, bolo potrebné jej sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu (§ 25 ods. 2 a § 53 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde).